

at sludre lidt ved en Pibe Tobak. Blandt de landlige Vaner, han havde lagt sig til her paa Kærsholm, var ogsaa Smagen for lange Piber med store Hoveder, der kunde ryge en Timestid uden at omstoppes. Han havde en saadan Dampmaskine hængende hos Forvalteren, i hvis Hybel han trods det forfærdelige Rod, den gerne laa i, altid befandt sig saa vel.

»Sig mig, hvad er det, De har at udsætte paa Pastor Blomberg?« spurgte han, da de en Tid havde snakket om andre Ting.

»Jeg?«

»Ja, jeg synes at huske noget om, at De engang fortalte en eller anden Ondskabsfuldhed om ham.«

Forvalteren grinede i sit krøllede Skæg.

»Gud bevare min Mund for at sige noget om Hs. Ufejlbarlighed! Jeg er da ikke tosset. Saadan en Mand er jo ligefrem en Ære for Egnen.«

»Ja, De sagde nu alligevel noget.«

»Naa, jeg kan maaske ha'e undret mig lidt over, at han kan la' sin gamle Fa'er gaa saadan for Lud og koldt Vand, — dersom det da er sandt, hvad Folk siger.«

»Lever Pastor Blombergs Fa'er?«

»Det gør han nok. Ovre paa Sælland et Sted. Og han skal nok gaa der næsten som et Fattiglem. Baade luset og fnattet. — Jeg synes nu, at Blomberg godt kunde ta' ham til sig og gøre lidt for ham i hans Alderdom.«